

HÖGSKOLAN FÖR SCEN OCH MUSIK

Att åter förkroppsliga queera drömmar och motstånd - *Strategier för att trampa upp en queer stig inom musikproduktion*

Silas Lilo Jensen

Självständigt arbete (examensarbete) inom konstnärligt kandidatprogram i musik- och ljudproduktion.

VT 2023

Självständigt arbete (examensarbete), 15 högskolepoäng

Konstnärligt kandidatprogram i musik och -ljudproduktion

Högskolan för scen och musik, Göteborgs universitet

VT 2023

Författare: Silas Lilo Jensen

Arbetets rubrik: Att åter förkroppsliga queera drömmar och motstånd - *Strategier för att trampa upp en queer stig inom musikproduktion*

Arbetets rubrik på engelska: Reembodying Queer Dreams and Resistance - *Strategies for carving out a queer path in music production*

Handledare: Staffan Mossenmark

Examinator: Christina Ekström

SAMMANFATTNING

NYCKELORD: queer, strategier, musikproduktion, misslyckande, kreativitet, flow

I detta arbete fokuserar författaren på strategier för att bli unstuck (komma ur låsningar) i den egna konstnärliga processen med att producera och mixa klart en EP inom ramen för det egna solo-musikprojektet Rembody. Vid arbetets början beskriver författaren en oro kring hur det politiska samhällsklimatet som visar ökade negativa reaktioner med hbtqi-personer, påverkar den som är queer konstnär. Den beskriver hur oron för utsatthet leder till avdomning och tvekande kring värdet av det egna skapandet. För att ta sig ur det låsta tillståndet, börjar författaren leta strategier i feministiskt dystopisk science fiction, litteratur om politiskt förändringsarbete, gemenskaper den ingår i, låttexter, YouTube-samtal och böcker om kreativitet. Författaren tittar också mot feministisk och queer teori, för att se om sådan teori kan erbjuda nya perspektiv på och uppluckringar i det egna skapandet som queer konstnär. Den lånar feministiska tänkaren Sara Ahmeds tankar om *lyckoscripts* – idén om att det finns vissa stigar en förväntas följa för att uppnå lycka - för att se hur, och om, det är möjligt att överskrida liknande scripts inom musikskapande och -produktion. Den hittar kreativ potential i queerteoretikern Jack Halberstams tankar om *queert misslyckande*, och ser hur egna misslyckanden med samhällets förväntningar öppnar för andra kreativa val och riktningar. Slutligen hittar författaren strategier för att trampa upp en egen (queer) stig för det egna producentskapet, och en EP blir klar. Studien utvecklar kunskap kring strategier för queer musikproduktion.

Innehåll

1. Bakgrund och fokus för arbetet	5
1.1. Introduktion - en queer konstnär söker	5
1.2 Presentation av projektet - att göra klar en EP	7
1.3 Problembeskrivning – hur komma loss?	9
1.4 Fokus för arbetet	9
1.5 Avgränsningar	11
2. Syfte, frågeställningar och tillvägagångssätt	11
2.1 Syfte och frågeställningar.....	11
2.2 Tillvägagångssätt	12
2.3 Begreppsförklaringar.....	13
3. Teoretisk anknytning	15
3.1 Off script - att inte välja den utstakade vägen	15
3.2 Queert misslyckande.....	17
4. Process – att bygga ett arkiv av strategier	19
4.1 Dystopier	20
4.2 Gemenskaper.....	22
4.3 Rutiner	24
4.4 Vila.....	27
5. Resultat – en EP	29
5.1 Fyra sångskisser och ett mål.....	31
5.1.1 Låt 1: Hated On/Sing - och det queera kollektivet.....	31
5.1.2 Låt 2: Hallways – och sam-omsorgen för ljuden	32
5.1.3 Låt 3: Steady – Att våga gå sin egen väg	33
5.1.4 Låt 4: Carve Some Space in Your Body – tills det känns hoppfullt	33
5.2 Ljuden har egna berättelser och en egen tid	34
5.3 Att klä ljud i drag	36
6. Avslutande reflektioner	36
6.1 Svar på mina frågeställningar	37
6.2 Att utforska vidare.....	39
Källor	40
Bilagor - Audio	43

1. Bakgrund och fokus för arbetet

1.1. Introduktion - en queer konstnär söker

Medan jag har jobbat med mitt examensarbete har det blivit tydligt för mig, att det inte går att separera vem jag är som låtskrivare och musikproducent och hur jag navigerar i världen som queer, ickebinär transperson. De specifika erfarenheter jag har i kraft av hur jag formas i och formar världen, är djupt integrerade i mitt skapande och konstnärliga uttryck, och det är viktigt för mig att förmedla berättelser om queert liv i min konst.

Under tiden jag har genomfört mitt examensarbete, studieåret 2022–2023, har det skapats nya lagar, fattats politiska beslut, pågått debatter och hänt skeenden som begränsar livet och mänskliga rättigheter för hbtqi-personer. Sverige fick en högerregering som med sitt Tidö-avtal antagit en agenda som undergräver mänskliga rättigheter genom att människor inte ställs lika inför lagen (*Civil Rights Defenders* 2022). Riksförbundet för homosexuellas, bisexuellas, transpersoners, queeras och intersexpersoners rättigheter (RFSL) uttrycker stor oro för hur TIDÖ-avtalet riskerar att drabba hbtqi-flyktingar, genom bland annat att göra det möjligt att återkalla medborgarskap och uppehållstillstånd och att utvisa utländska medborgare utifrån en godtycklig bedömning av om person visat prov på ”bristande vandel” (*SVT nyheter* 2022b).

Sommaren 2022 mördade en man 2 queers på en gaybar i Oslo (*SVT nyheter* 2022a). SD-politikern Mattias Eriksson Falk satte stopp för Luciatåget på Bollnäs Folkhögskola då han inte ville tillåta en ickebinär Lucia (*Aftonbladet* 2022). Queera ungdomar möttes av vuxna som skrek nedsättande ord på årets Pride i Helsingborg. (QX 2023). Västerås Pride attackerades i 3 dagar i rad (*Aftonbladet* 2023). Ett sommarkollo för transbarn ställdes in pga hot (*Expo* 2023). Drag Queens har blivit en måltavla för Sverigedemokraterna (*Expressen/Gardell* 2022). Riksdagsledamoten Björn Söder (SD) skrev i augusti 2023 på X, tidigare Twitter, att Pride legitimerar pedofili. Detta samtidigt som han är ordförande i OSSE, organisationen för säkerhet och samarbete i Europa, som arbetar för att förebygga konflikter och skydda mänskliga rättigheter (*SVT Nyheter* 2023). I USA har i skrivande stund 80 anti-trans-lagar gått genom hittills i år (*Trans Legislation Tracker* 2023). Uganda införde nyligen dödsstraff för homosexualitet (RFSL 2023a). Min lista är långt ifrån fullständig.

Några veckor efter valet i september 2022 satt jag online på zoom, med mitt queera musiker-nätverk *Queera Skaparklubben*. Vi pratade om hur valet påverkade oss, nu när SD blivit näst största riksdagsparti med 20 procent av rösterna. En i vår grupp hade spelat på en Pride-festival och blivit rädd då en person rörde sig backstage – en oro hade infunnit sig: var det en ljudtekniker eller någon som var där för att göra något, förstöra, attackera? En annan var rädd att det skulle bli en risk för barnen att vara queer offentligt. Jag märkte själv att rädslan trappats upp inom mig. Rädslan för en större utsatthet i samhället var påtaglig.

Jag upplevde en kris som även resulterade i att jag tappade kontakten med den delen av mig själv som trodde på att mitt skapande spelade någon roll. Jag har ändå många gånger i mitt liv fått uppleva hur det spelat en positiv roll för andra att lyssna på min musik. Men nu hade jag tappat tron på mig själv, eller snarare, känslan av att tillhöra världen. Fanns det ens en mening med att hålla på med min musik? Borde jag inte snarare lära mig strategier för att överleva i en dystopisk värld?

Jag började läsa *Parable of the Sower* (1993) av afroamerikanska science fiction-författaren Octavia E. Butler, en på många sätt dystopisk bok, som beskriver en värld med extrema klimatförändringar, ekonomiska orättvisor och totalitarism. Inte så olik världen som den är nu. Det bjuds inte på några utopier eller räddningar i boken. Men där mitt i misären och de extrema förhållanden och förtrycken växer det fram strategier för andra sätt att leva, organisera sig och förhålla sig till världen och förändring. Jag skriver mera om boken under kapitel 4, *Process – att bygga ett arkiv av strategier*, men nämner den här i introduktionen, för att det var den första jag läste som började luckra upp min avdomning.

Jag inspirerades till att se det som faktiskt går att förändra i denna skrämmande tid. Jag påmindes om vad min EP handlar om, nämligen queera erfarenheter, motstånd och drömmar om *community*. Kanske kunde jag ändå göra någon skillnad i världen, även om den skillnaden var liten. Bättre det än att vara *stuck*. Ja, kanske jag ändå kunde göra något – finna en egen riktning i skapandet och göra klart en EP - trots att den stora bilden och världen runt om mig skrämde och skakade om mig.

1.2 Presentation av projektet - att göra klar en EP

EP-projektet med min soloakt Rembody tog sin början för över 4 år sedan när jag gick kursen *Vem Kan Bli Producent* i Malmö, en musikproduktionskurs för kvinnor och transpersoner 20 år och upp. Jag hade sen innan erfarenhet av att spela in och mixa egen och andras musik, men hade inte så mycket erfarenhet av att skapa och skulptera ljud i en Digital Audio Workstation (DAW) i datorn. Det var helt nytt för mig att tex re-pitcha ljud, stretcha ljudklipp i tid, påverka ett ljuds sound med vågformer, och på olika sätt skulptera fram ljud som inte tydligt går att härleda till ljudkällan - som tex gitarrsolo till elgitarr, virvelslagsljud till virveltrumma, osv.

Musiken jag började skapa tog sig andra former och uttryck, än den mera akustiska singer-songwriter, folk och indie-musiken jag var van att skapa. Det blev en sorts sammanfogning av ljudkollage, singer-songwriter, och elektroniska element. Jag spelade in ljud på mobilen eller på en portabel inspelningsapparat, på olika platser i naturen och på stan och i olika byggnader, som jag sen lekte runt med i datorn. Silvertejp-*swush* blev till en virveltrumma, eller rättare: fick samma funktion som en virveltrumma i mitt beat.¹ Ett fotsteg i en trappuppgång blev till ett beat med hjälp av ett rytmiskt delay, som för varje repetition ändrade tonhöjd. Fågelljud, stenar och lampskärmar blev till instrument. Gitarr, synt, munspel och trumpet sveptes i effekter som var tillänkta andra ljudkällor. Detta vävdes ihop med mera klassiska inspelningar av och effekter på tex akustisk gitarr och cello.

När jag började projektet var jag mitt i en fysisk transitionsprocess där jag fick sprutor med testosteron för att uppnå fysiska attribut som stämde bättre överens med min könsidentitet som ickebinär transperson. Mina stämläppar blev tjockare och min röst blev därför mörkare. Det tog cirka ett år innan rösten stabiliserades i sitt nya röstläge, men sen kom en helt ny resa med att lära känna och lära mig styra denna 'nya' röst. För att underlätta röstresan satte jag en intention om att tillåta mig själv att vara lekfull med rösten. Jag testade sjunga i olika lägen och blandade min nya falsett och det mörka djupet som jag inte tidigare nått. Jag använde en vocoder för att leka med autotune-effekt samt höra min röst sjunga olika tonhöjder samtidigt i olika harmonier.

¹ Att dra en remsa silvertejp från rullen framkallar ljudet som jag här beskriver som *swush*.

Musiken blev ett sätt att bearbeta erfarenheter som samlats på hög genom mina möten med världen, i och med min fysiska transition som transperson. Det formade sig med tiden till berättelser om ilska, sorg, men även längtan efter att göra motstånd och drömmar om andra möjliga levnadssätt. Jag ville inte att musiken endast skulle vara en kritik av och ett svar till makten eller personer som hade kränkt mig – fokus var snarare att musiken skulle tilltala mitt community och förhoppningsvis lyckas förmedla i alla fall lite hopp.

Mitt soloprojekt fick namnet Rembody. En sammandragning av ordet 're-embody'; *att åter förkroppsliga*.

Reembody: to embody again or anew : put in or into a new form : RESHAPE, REINCORPORATE, REORGANIZE (Merriam-Webster 2023).

Namnet syftar på mitt val att åter besöka erfarenheter och känslor inom mig, och åter förkroppsliga mina berättelser och min kamp genom ljudande och sång.

Namnet syftar också på hur jag skulpterar ljud till nya former och klär både ljuden och instrument i nya drag, och på så sätt ger ljuden nya kroppar. Under kapitel 2.3

Begreppsförklaringar, förklarar jag mera om att klä ljud i drag.

2019 släppte jag låten *We Owe You Nothing*, som bygger på erfarenheter av att bli undersökt, kontrollerad, definierad, satt i bås, och som försöker att luckra upp det hårda som fastnat i kroppen, och hitta och ge form till det andra som finns där, tex mjukhet och drömmar.

Fyra andra låtskisser kom till. Jag spelade en första konsert på ett queert bastu-event på Själlandsbadet i Köpenhamn.² I ett stort klinkersklätt rum satt folk nakna i badkar och på golvet och hade det lugnt och varmt, drack och åt snacks, och jag testade mina halvfärdiga låtar. Det funkade, det blev kontakt med publiken. Det var spännande med ljuden - hur de landade och rörde sig i rummet. Det blev flera spelningar. Det var faktiskt en väldigt rolig och meningsfull tid med musiken, men sen kom jag inte längre. De halvfärdiga låtarna förblev ofärdiga.

² Själlandsbadet är ett badhus i området Nørrebro i Köpenhamn. I årtal arrangerades bastuhäng ungefär en gång i månaden, för målgruppen *queers*.

Sommaren 2022 bestämde jag att mitt examensarbete skulle handla om att göra klart min Rembody EP. Det blev på så vis ramen för arbetet: *Försök göra klart EP:n, och reflektera över hur (om du lyckas), och vilka strategier som hjälpt dig. Skriv om processen.*

1.3 Problembeskrivning – hur komma loss?

När det gäller min kreativitet, och särskilt det att på egen hand färdigställa kreativa projekt, har jag ibland en känsla av att misslyckas bestiga en tröskel, som känns allt för hög. Jag hade under nästan fem år försökt göra klart min EP. Jag har haft tid och tagit mig tid, men har ändå inte lyckats komma vidare i arbetet med min EP. Jag ville så gärna bli klar, men hur?

Under många timmars funderande och djupdykande har jag försökt hitta svar på varför det är så svårt att ta sig upp över den där tröskeln? Varför blir jag fast? Är det rädsla – för vad i så fall? Är det min icke-neurotypiska hjärna och nervsystem som är boven – är jag bara *wired* till att prokrastinera? Saknar jag riktning? Behöver jag hitta mitt *Varför?* Finns det låsningar, försvar, gamla trauman, som sätter käppar i mitt hjul? Hur bidrar strukturer, normer, internaliserade berättelser till högen som blir tröskeln jag inte förmår att ta mig över?

Det är inte min intention att i första hand svara på alla ovanstående frågor, utan jag är främst ute efter att hitta strategier, och undersöka *vad* som kan hjälpa mig över tröskeln och om det går att trampa upp en egen stig för mig runt de hinder som gör att jag fastnat.

1.4 Fokus för arbetet

Fokus för detta arbete har alltså varit att hitta strategier för att bli *unstuck* och kunna färdigställa min EP inom mitt soloprojekt Rembody. Jag använder mig på flera ställen av engelska orden *stuck* och *unstuck*. *Stuck* beskriver tillståndet av låsning, freeze, avdomning - det att av olika anledningar vara fast, och inte komma loss. Att bli *unstuck* handlar i förlängningen om det att *komma ur låsningen, att komma vidare, att vara i flow.*

Även om mitt arbete berör att hitta *flow* – alltså att vara i rörelse - eftersom jag velat ta mig över mina upplevda trösklar, så är det även *fastnandet* och *upplåsningen* som är mitt fokus. Jag kan

hamna i *flow*, men problemet uppstår när jag ska slutföra, producera och mixa klart något. Då upphör mitt *flow*. Då fastnar jag.

En som infört och definierat *flow* utifrån ett psykologiskt perspektiv är Mihaly Csikszentmihalyi, bland annat i boken *Flow: The Psychology of Happiness* (1992). En beskrivning av *flow*, enligt Csikszentmihályi, är att *flow* beskriver upplevelsen hos en individ av att vara i kontakt med världen, där världen inte möts och upplevs som främmande, eller som ett hinder eller motstånd (Csikszentmihalyi 1992).

Sara Ahmed, feministisk tänkare och teoretiker, nämner Csikszentmihályis idéer om *flow* i sin bok *The Promise of Happiness* (2010). Ahmed ställer då frågan:

What if to flow into the world is not simply understood as a psychological attribute? What if the world “houses” some bodies more than others, such that some bodies do not experience that world as resistant? (Ahmed 2010:12).

På så vis ger Ahmed frågan om *flow* en politisk dimension. Vi rör oss olika i världen och vi upplever olika grader av motstånd. Möjligheten att hamna i *flow* påverkas av hur världen gör plats för en. *Flow* blir då inte bara en inre psykologisk resa, utan högst materiell och fysisk process, där vissa människor upplever skav, hinder och stopp i sitt *flow* mer än andra. Jag bedömer att Ahmeds tillägg är viktigt för att se hur den materiella verkligheten samspekar med den psykologiska upplevelsen av *flow*. Jag använder *flow* i förståelsen att vara i rörelse, att vara unstuck, och att ha kontakt med och känna sig som en del av världen. Hur blir jag som queer musikkapare och producent, som upplever ett motstånd i mötet med världen, en del av världen? På vilket sätt bidrar en värld som avvisar queera kroppar till upplevda låsningar och svårigheter att hamna i *flow* och fullfölja kreativa projekt som vill skapa plats till queera berättelser? Finns det ett sätt att uppnå *flow* genom att syna och överskrida de berättelser om lyckadhet och framgång som vår kultur domineras av? Finns det strategier som kan hjälpa en att ta sig ur låsningar och att överskrida föreställningar om ens plats i världen som konstnär, musikkapare och musikproducent?

1.5 Avgränsningar

Att vara queer upplevs såklart olika från person till person, och det finns andra maktstrukturer, som till exempel rasism, klass och funkofobi, som genomsyrar upplevelsen av att leva queer. Som vit queer person är inte utsattheten för rasism en del av mitt skapande liv, men om detta var ett arbete kring upplevelser av musikskapande och producentskap hos andra queera konstnärer än jag, skulle en intersektionell analys som tar hänsyn till rasism vara given. Detta arbete tar inte heller in andra maktstrukturer som funkofobi och klass, inte för att jag är opåverkad av dessa, men för att jag har behövt avgränsa arbetet. En helt annan uppsats skulle också kunna undersöka om jag i mitt skapande reproducerar maktstrukturer i språket eller föreställningar om musik, som skapar plats i världen till vissa mera än andra, men det är alltså inte heller fokus för arbetet.

Sammanfattningsvis är det de egna upplevelserna av att som queer konstnär ha fastnat i ett konstnärligt arbete, och strategier för att ta sig ur låsningarna, som är fokus för detta arbete.

2. Syfte, frågeställningar och tillvägagångssätt

Nedan summerar jag fokus och syfte med mitt arbete med kortare frågeställningar.

2.1 Syfte och frågeställningar

Syftet med detta arbete är att identifiera en queer väg för producentskap. Syftet är avgränsat till följande frågor:

- *Hur klarar en som queer konstnär, som upplever ett motstånd i mötet med världen och en rädsla för diskriminering, av att vara kreativ och skapa musik?*
- *När en misslyckas med scriptet för hur en förväntas vara i världen, finns det då sätt att vara oriktig på och ändå uppnå flow och skapa musik?*
- *Kan ljuden vara ett sätt att tala på, som inte reproducerar språkets makt, och finns det en uppluckring där?*

2.2 Tillvägagångssätt

Mitt tillvägagångssätt har varit att skapa ett arkiv av strategier. Det startade med att jag från augusti och fram till december 2022 lät jag mig själv vara öppen inför att hitta inspiration i vad som helst som rörde kreativitet och förändringsprocesser. Jag hakade på studiecirkel, läste skönlitteratur, låttexter, feministisk och queer teori, 'självhjälpsböcker' om kreativitet, lyssnade på podcasts, läste Instagram-inlägg, tittade på YouTube-samtal, och deltog i samtal med musikerkollegor och vänner. Allt med syftet att hitta möjliga vägar till att luckra upp mitt fastnande i arbetet med min EP.

När jag letat efter material till mitt strategi-arkiv har jag sökt efter tänkare, konstnärer, författare, musiker, samhällsvetare, och psykologer som tänkt på teman som *kreativitet, att möta motstånd, känna hopplöshet, viljan att bygga annat*. Jag har medvetet sökt material som problematiserar den patriarkala, heteronormativa och kapitalistiska värld vi lever i, och som formulerar eller synar strategier för alternativa sätt att leva eller göra motstånd.

The history of alternative political formations is important because it contests social relations as given and allows us to access traditions of political action that, while not necessarily successful in the sense of becoming dominant, so offer models of contestation, rupture, and discontinuity for the political present (Halberstam 2011:19).

Detta citat från queerteoretikern Jack Halberstam, ur boken *The Queer Art of Failure*, stärker mig i att det är viktigt att hitta berättelser om andra formationer eller sätt att leva, som även om de inte nödvändigtvis är framgångsrika i betydelsen att bli dominerande, innehar potential då de visar att världen inte måste fortsätta som den är. Jag är intresserad av motståndet, det som sker i mörkret, det som inte berättas om, det som anses vara misslyckat. För jag tror jag har större chans att hitta strategier här än bland normativa berättelser om lyckade liv och framgång. Så det är här jag letar.

Jag söker brett men med tiden visar sig några stigar trampas upp som möjliga strategier. Nästa fas i arbetet, under vintern och våren 2023, har varit att omsätta funna strategier i det egna arbetet med att producera och mixa klart min EP. Jag beskriver dessa strategier mera ingående i kapitel 4, *'Material & process – att samla till ett arkiv av möjligheter'*. Slutligen redogör jag

i kapitel 5, 'Resultat - en EP blir klar', om hur de olika strategierna kommit att påverka det konstnärliga arbetet med EP:n.

2.3 Begreppsförklaringar

Jag går här igenom begrepp som jag använder mig av i detta arbete.

Queer

Ett citat jag bedömer resonera med hur jag använder mig av ordet queer, är från författaren, teoretikern, pedagogen och samhällskritikern bell hooks³.

"queer as not being about who you're having sex with - that can be a dimension of it - but queer as being about the self that is at odds with everything around it and has to invent and create and find a place to speak and to thrive and to live."
(hooks 2014)

Queer har här betydelsen av att vara eller göra på sätt som strider mot konventioner och normer i samhället. Queer är ingen fast identitet, utan beskriver snarare ett sätt att navigera i världen, där queera individer uppfinner andra levnadssätt och rum inom vilka det går att trivas och leva.

Trans

När jag skriver trans menar jag transperson, alltså en person vars könsidentitet rör sig bort från, eller fram och tillbaka, till det kön som tilldelades personen vid födseln. Jag lutar mig mot historiker, teoretiker och transaktivist Susan Strykers definition och användande av ordet *transgender*:

I use it (...) to refer to people who move away from the gender they were assigned at birth, people who cross over (*trans-*) the boundaries constructed by their culture to define and contain that gender. (Susan Stryker 2008: 1)

³ bell hooks valde stavsättet med enbart gemener då hon vill att fokus skulle ligga på budskapet i hennes arbete, och inte på henne.

Jag använder ordet trans på ett liknande sätt, där jag ser trans som en rörelse bort från samhällets fastnålande av attribut och beteende till de köns kategorier vi tilldelats vid födseln.

Ickebinär

Ickebinär är en term för identitet som motsätter sig eller rör sig bort från den binära idén om kön. Det kan vara så att en känner sig som mitt emellan de binära köns kategorierna 'kvinna' och 'man', är båda och, upplever sig ha en flytande identitet, eller helt avvisar idén om kön.

Ickebinär är en könsidentitet. Ett försök till heltäckande definition av ickebinär är att man inte är **antingen** enbart, helt och hållet och hela tiden tjej, **eller** enbart, helt och hållet och hela tiden kille. (Transformering.se 2023)

Jag använder även ickebinär i termen av rörelse. Det vill säga att *ickebinär* inte behöver beskriva en statisk position mellan "man" och "kvinna", utan kan röra sig bortom, mellan och åt flera håll samtidigt, samt förändras över tid.

Community

Jag använder mig av engelska ordet *community*, för att det ofta är det engelska ordet som används bland mig och mina vänner och politiskt och konstnärligt allierade. När vi pratar om 'queercommunityt' så kan det syfta på ett lokalt nätverk eller gemenskap av queers, tex queercommunityt i Göteborg eller queers världen över. När jag använder det har det en politisk innebörd. För mig betyder det att förenas kring att lyfta våra queera liv och röster och gå samman för att organisera oss politiskt och socialt.

Att klä ljud i drag

Att klä ljud i drag är en ordlek med ordet *drag*, och praktiken *att draga*, som används inom queer kultur, konst och aktivism.

Drag eller *att draga* innebär att man leker med könsuttryck, ofta genom att överdriva typiskt maskulina uttryck (dragking) eller typiskt feminina uttryck (dragqueen). Man kan också blanda olika könsuttryck när man dragar. (RFSL 2023b).

Att klä ljud i (nya) drag anspelar också på ordet *drag*, i betydelsen utseende, det yttre, eller en egenskap hos någon eller något. Att till exempel klä ett ljud i nya drag, blir som att presentera

ljudet med en uppsättning nya egenskaper eller låta det på andra sätt framträda på ett sätt som mottagaren inte förväntar sig.

Att klä ljud i drag betyder för mig att klä ljuden i nya och oväntade effekter eller på andra sätt bearbeta ljuden på sätt som inte förväntas. Jag tar medvetet bort likhetstecknet mellan ljudets ursprung (dess kropp) och vilka effekter jag iklär ljuden i, eller vilka roller jag låtar ljuden inta i mina kompositioner. Att ett ljud kommer från en gitarr, betyder i min översättning av *drag* till ljudens värld, att gitarren likagärna kan kläs i effekter avsedda för andra instrument än gitarr. Att ett ljud inte är en virveltrumma, betyder inte att det inte kan spela rollen som, *draga till*, virveltrumma med hjälp av lite attribut och smink (effekter och ljudskulptering).

3. Teoretisk anknytning

Queerteori och transstudier, ser jag som normkritiska blickar, som granskar idéer om sexualitet och kön och hur de påverkar och begränsar människors liv och föreställningar om världen. Jag använder mig av feministiska teoretikern Sara Ahmeds teori om *lyckoscripts* för att se på, hur jag i mitt skapande följer, avviker eller gör motstånd mot idéer om lycka och lyckade sätt att vara konstnär på (Ahmed 2010).

Jag använder vidare Jack Halberstams teorier om *queert misslyckande*, för att få syn på, på vilka sätt det att misslyckas i normens ögon, kan leda till erfarenheter som erbjuder alternativ till konventionella förståelser av framgång i vårt hetero-cis-normativa och kapitalistiska samhälle (Halberstam 2011).

Båda dessa tänkare berör hur det heteronormativa livet är kopplat till en idé om lycka. Jag vill använda Ahmed och Halberstams teorier till att förstå hur föreställningar om kön och sexualitet hänger ihop med idéer om lyckade liv, och i förlängningen även hur dessa föreställningar präglar idéer om lyckat musikskapande och producentskap.

3.1 Off script - att inte välja den utstakade vägen

Feministiska teoretikern Sara Ahmed undersöker i sin bok *The Promise of Happiness* (2010) vad som händer om vi har lycka som horisont och som mätstock för vad som ger och är ett bra liv (Ahmed 2010:14). Ahmed synliggör hur vi både förväntas sträva mot att bli *lyckliga*, och även att idén om lycka styr våra livsval, så att vi väljer vissa stigar framför andra (Ahmed 2010).

Ahmed vill undersöka hur *lycka* gör så att vissa val och inte andra inger löften om *lycka* och se vilka som blir förvisade från *lycka*, eller sedda som bråkmakare, oliktankande, och glädjedödare (Ahmed 2010:17). Hon visar hur vissa individer (feminister i kapitel 2, queers i kapitel 3 och migranter i kapitel 4), blir konstruerade som problem för att de inte placerar sitt hopp om lycka i de rätta objekten (Ahmed 2010: 60). Dessa objekt kallar Ahmed för "happy objects" och utgörs enligt henne tex av äktenskap, familj och heterosexuell intimitet (Ahmed 2010:21). De innehåller löftet om framtida lycka. Att välja andra stigar är inte neutralt skriver Ahmed, för även om vi väljer andra vägar som inte leder till idén om lycka, så kan våra val upplevas som orsaker till olycka hos andra.

Although we can live without the promise of happiness, and we can do so "happily", we live with the consequences of being an unhappiness-cause for others, which is why the process of coming out and being out is an ongoing site of possibility and struggle. (Ahmed 2010:119)

Ahmeds forskning handlar just om de individer och grupper som räknas som avvikande eftersom de redan uppfattas som olyckliga och/eller för att de försöker söka lycka i oväntade objekt. Hon uttrycker ett behov för beskrivningar av världar som skulle kunna ta form om lycka inte var horisonten för våra upplevelser, och menar att vi borde skriva om historien om lycka utifrån perspektiven hos de som anses vara "stackare", "olyckliga" (Ahmed 2010: 17). Hon ser en politisk potential i olyckan. Tex ser hon att det i berättelser om *olycka* kan finnas en vilja att bli berörd, medan idén om *lycka* kan förstås som ett sorts bedövningsmedel mot att påverkas av världen omkring en.

(...) I have suggested that the happiness that is valued or affirmed, as signs of human activity and worth, can be reread as involving *anaesthetics*, a loss of capacity or will to be affected by anything (Ahmed 2010:207).

Att sluta bry sig om lyckoscripts, och om en stämplas som olycklig, kan göra att en blir öppen inför världen, inför att bry sig om sin omvärld (Ahmed 2010:222).

Ahmed lånar tankar från feministiska tänkaren, poeten och aktivisten Audre Lorde, och sammanfattar att vi inte får blunda för smärtan i världen. Vi måste arbeta för att syna det som skapar smärta, vilket innebär att avlära oss det vi har lärt oss att blunda för. (Ahmed 2010:216).

Hon poängterar att vi inte styr över lycka (Ahmed 2010:208) och menar att om vi kan omfamna olycka, eller det som vi ofta beskriver som *negativa* känslor⁴, då kan möjligheter uppstå, saker kan ske, *happen*, men då måste vi omfamna *alla* känslor.

”Possibility means grasping both terror and joy” (Ahmed 2010:219).

Det blir för mig intressant att översätta Ahmeds tankar till musikproduktion och skapande. Finns det omedvetna valda riktningar, som trampats upp för musikproducenten eller låtskrivaren, och vilka fördelar eller idéer om lycka lovar dessa riktningar? Går det att trampa upp egna vägar i musikskapandet och producentskapet även om en riskerar att i andras ögon välja en *olycklig* väg? Finns det en annan lycka och går det att acceptera att bli det som Ahmed kallar att vara *happily queer*?

To be happily queer might mean being happy to be the cause of unhappiness (at least in the sense that one agrees to be the cause of unhappiness, even if one is not made happy by causing unhappiness), as well as to be happy with where we get if we go beyond the straight lines of happiness scripts.” (Ahmed 2010:115).

I förlängningen kanske det går att använda *unhappiness* som en strategi för skapande. Om en inte väljer det som föreskrivs som en väg till lycka, det vill säga *att hitta, bli känd, bli stor, skriva hit-musik*, vad blir då kvar? Vad är det för mörker, eller svåra känslor, som kan göra sig påmint, finns det en queer (o)lycka där? En kanske måste söka även i mörkret, men kanske finns det möjligheter där, och andra stigar att vandra.

3.2 Queert misslyckande

Queerteoretikern Jack Halberstam vill i boken *The Queer Art of Failure* (2011) demontera logikerna bakom *framgång* och *misslyckande*. Halberstam skriver att det i *misslyckandet* finns potential för mera kreativa, kooperativa och överraskande sätt att vara på i världen, och att det är något som queers alltid har varit bra på.

⁴ Vissa nutida psykologer, som tex Karla McLaren som skrivit boken *The Language of Emotions* (2010), skulle säga att det inte finns negativa känslor – att alla känslor försöker hjälpa oss förstå.

Under certain circumstances failing, losing, forgetting, unmaking, undoing, unbecoming, not knowing may in fact offer more creative, more cooperative, more surprising ways of being in the world. Failing is something queers do and have always done exceptionally well [...] (Halberstam 2011:2-3).

Halberstam menar att misslyckande kan tillåta oss fly undan disciplinerande normer. Även om det kan innefatta besvärande upplevelser i form av besvikelse, desillusion, och förtvivlan, så öppnar misslyckandet upp för möjligheten att använda dessa upplevelser till att punktera idén om att positivt tänkande kan leda till framgång (Halberstam 2011:3). Halberstam menar att vi av samhället erbjuds positivt tänkande som en väg till att säkerställa framgång, med baksidan att misslyckande blir individens ansvar.

(...) while capitalism produces some people's success through other people's failures, the ideology of positive thinking insists that success depends only upon working hard and failure is always of your own doing (Halberstam 2011:3).

Halberstam förklarar hur misslyckandets historia står i skuggan i en kultur där framgångssagor får ta mer plats. Hen ser potential i misslyckandets historia och ser den träda fram i berättelser om antikapitalistisk queer kamp, antikolonialt motstånd, vägran att göra sig begriplig, och i konsten att avlära sig, "to unbecome" (Halberstam 2011:88). Det queera misslyckandet möjliggör genom sitt förlorande, andra riktningar i livet.

The queer art of failure turns in the impossible, the improbable, the unlikely, and the unremarkable. It quietly loses, and in losing it imagines other goals for life, for love, for art, and for being" (Halberstam 2011:88).

I boken *In a Queer Time and Place – Transgender Bodies, Subcultural Lives* (2005) har Halberstam teoretiserat kring tid och temporaliteter. Hen beskriver hur normalitet hänger ihop med ett levande över tid som följer ett temporaliskt schema, det vill säga ett livsschema med ett förväntat framåtskridande förlopp av födelse, äktenskap, reproduktion och döden. Halberstam menar att queera subkulturer producerar alternativa temporaliteter som möjliggör en konceptualisering av levnadstid och framtider utifrån logiker som inte följer det konventionella livsschemat.

Queer subcultures produce alternative temporalities by allowing their participants to believe that their futures can be imagined according to logics that lie outside of those paradigmatic markers of life experience - namely, birth, marriage, reproduction, and death” (Halberstam 2005:2).

Halberstam använder ordet *queerness* som beskrivande för märkvärdiga ('strange') temporaliteter, fantasifulle livsscheman och excentriska ekonomiska praktiker (Halberstam 2005:1). Queer tid utgörs av specifika temporaliteter som framträder när en inte längre följer ramverket för reproduktion, familj, livslängd, risk, säkerhet och arv (Halberstam 2005:6). Ett exempel på queer tid är tiden i slutet av 1900-talet, där gay-communitys möjlighetshorisonter kraftigt begränsades av AIDS-epidemin. Enligt Halberstam handlar detta exempel på queer tid inte enbart om en tid med uttraderande eller förtryck av queera. I de rum där queers samlades för att bygga community kopplat risk, sjukdom, infektion och död under AIDS-epidemin, uppstod också potential för liv och livsförlopp, som inte styrdes av eller skrevs fram av konventionerna för familj, arv och barnuppfostran (Halberstam 2005:2).

Jag menar att det är intressant att tänka kring vilken linjär normativ tid queera konstnärer kan hamna i friktion mot idag. I möten med förtryck, osynliggörande och att hållas ifrån rättigheter som tilldelas hetero-cispersoner, finns det i dessa erfarenheter samtidigt potential för alternativa livsscheman och potentiellt frigörande horisonter för ens liv? Finns det tidskonventioner för hur en förväntas bygga sitt yrkesliv som låtskrivare, artist, musik- och ljudproducent? Finns det potential att som musikkapare och producent röra sig i ett annat livsflöde, som inte styrs av hetero- och cisnormativa tidsimperativ?

4. Process – att bygga ett arkiv av strategier

Som tidigare beskrivits så har en stor del av detta arbete bestått i att hitta strategier i andras teoretiska och konstnärliga arbete för att hjälpa mig med att bli *unstuck*. Jag beskriver i detta kapitel relevanta utdrag ur de texter, samtal med mera, som med tiden omsatts till ett arkiv av strategier. Strategierna är uppdelade under fyra teman: *dystopier*, *gemenskaper*, *rutiner* och *vila*.

4.1 Dystopier

Som beskrivet i introduktionen, så var jag i en kris när arbetet med mitt examensarbete började. Jag sökte mig till de som skrivit om överlevnad, kamp, organisering, kollektivet, för jag att jag behövde höra till, och se mitt skapande som en del av något större.

Jag läste Octavia E. Butlers Earthseed-böcker *The Parable of the Sower* (1993) och *The parable of the Talents* (1998), som anses vara början av genren *Afrofuturism*. Genren kombinerar science fiction, fantasy och historia som ett sätt att föreställa sig en frigjord framtid från svarta människors perspektiv. Böckerna är skrivna i slutet på 90-talet och beskriver en postapokalyptisk tid som inte är så långt ifrån hur vår värld ser ut i dag med värmerekord, skogsbränder, massflykt, ekonomisk kris, och växande totalitarism. I detta dystopiska samhälle lever huvudpersonen Lauren Oya Olamina som är hyperempatisk, en ibland paralyserande egenskap, då hon känner andras smärta lika mycket som de själva. I en värld med hotande katastrofer, och i kampen för överlevnad bygger hon en ny religion, Earthseed. Det är inte en tro på en bättre värld, någon annanstans, eller liv efter döden. Det är en tro som snarare bygger på att förhålla sig till världen som är, och tro på att en kan påverka den, eller som Butler skriver, att en kan påverka Gud. Gud ska inte här förstås som en människogestalt, utan som *förändring*.

All that you touch you Change. All that you Change Changes you. The only lasting truth is Change. God Is Change." (Butler 1993:3).

I Olaminas Book of the Living, där hon nedtecknar Earthseed-religionen, skriver hon även om syfte; att det att ha ett syfte kan förena oss, ge oss fokus och erbjuda storhet.

Purpose Unifies us:
It focuses our dreams,
Guides our plans, Strengthens our efforts.
Purpose
Defines us,
Shapes us,
And Offers us
Greatness.
(Butler 1998:365).

En som bygger vidare på Butlers arbete och utvecklar nutida tankar för aktivism och förändringsstrategier är adrienne maree brown⁵. brown har skrivit boken *Emergent Strategy: Shaping Change, Changing Worlds* (2017). Boken beskrives som en radikal självhjälps-, samhällshjälps- och planeten-hjälpsbok – där brown målar fram idéer om vad *framväxande strategier* kan vara, och hur vi kan organisera oss och påverka den ständigt förändrande värld vi lever i.

(...) emergence notices the way small actions and connections create complex systems, patterns that become ecosystems and societies. Emergence is our inheritance as a part of this universe; it is how we change. Emergent strategy is how we intentionally change in ways that grow our capacity to embody the just and liberated worlds we long for (brown 2017:7).

Enligt brown handlar alltså förändring om summan av många små handlingar, och hur vi själva på liten skala förkroppsligar den värld vi önskar att leva i. Med naturen som metafor, betonas hur enskilda personer kan bygga litet och att det är sammanhanget som blir stort - summan av alla handlingar. brown betonar ömsesidigt beroende och decentralisering som strategier för att kollektivt bygga förändring, och använder som metafor hur ekträd motstår storm för att deras rötter är förenade under jord (brown 2017:12).

brown tankar kring förändringsprocesser bygger på litterära strömningar som *Afrofuturism* och *Visionary fiction*, och handlar om att bygga förändring ”from the bottom up” där marginaliserade grupper sätts i centrum (brown 2017:90).

Visionary fiction (...) includes sci fi, speculative fiction, fantasy, magical realism, myth, all of it. (...) visionary fiction intentionally explores how change happens from the bottom up, How change works in collective ways, disrupting the single white male hero narrative, Centering marginalized communities... Meaning we are the center of the story, as opposed to the sexy and unbelievably stylish sidekick. And visionary fiction is hard, and realistic, and hopeful. It's neither utopian nor dystopian, it's more like life. (brown 2017:90).

⁵ brown skriver även hen sitt namn med små versaler.

Att läsa Browns tankar om framväxande strategier, ger en annan bild av hur det är möjligt att bygga förändring. Om en ser musikskapande och musikproduktion som en väg till att skapa förändring så öppnas upp för att se på det egna musiker- och musikproduktionsyrket som ett i ett kollektiv av handlingar, där idén om en vit manlig hjälte helt förkastas, så att berättelser från andra, marginaliserade, perspektiv kan ta plats.

Det formas en annan bild av hur kreativitet kan bidra till världen, bortom scriptet kring vinnare och förlorare, som Halberstam skriver om i *The Queer Art of Failure*. Kanske blir det möjligt att tänka i musikproduktions-stigar bortom förväntningar på att hitta, att bli känd av många, att bli en stjärna och hjälte. En kan få vara musikskapare och producent på andra sätt, bortom den framgångsrika och snäva kändisbilden, och vara med och lyfta andra berättelser och sätt att skapa på än de som oftast förknippas med framgång och lycka.

Lite skillnad är skillnad

Att läsa dystopisk sci-fi var en bra ingång till att hitta strategier för uppluckring. Läsningen bidrog till en upplevelse av att höra till i ett människosläkte, och en övertygelse om att jag inte är ensam om att vilja hitta strategier för förändring. Betoningen hos båda författarna på vikten av att göra lite skillnad, och bygga nerifrån och upp, i stället för att tänka förändring som något storslaget, som tex en revolution där allt händer på en gång, med bilden av en person som förändrar världen (Brown 2017: 112-113).

Small is good, small is all. (The large is a reflection of the small.) (Brown 2017:41).

Jag tar med mig *visionary fiction* som strategi vidare i arbetet, bland annat genom att använda mig av fiktion i min konst för att utmana maktstrukturer och främja rättvisa och frigörelse. Jag tar med mig bilden av att vi tillsammans kan forma en större konfiguration av förändring genom att många gör lite (det vi kan).

4.2 Gemenskaper

Under en längre tid hade jag känt mig ensam i rollen som musikproducent och låtskrivare, och efter en del år där jag spelat i band som inte längre var aktivt. Jag saknade kontakten med andra som en får när en spelar i band, spelar in i studio ihop, tar beslut ihop. Kanske kunde

jag ändå skapa kontakt och utbyten, ja gemenskap, inom ramen av ett soloprojekt? Kanske behövde jag inte göra och besluta allt själv. Jag sökte mig under året till olika gemenskaper.

Den första gemenskapen var med *Queera Skaparklubben* som jag startade sommaren 2022. Vi hade online-möten veckovis, där vi pratade om våra erfarenheter som queera musikskapare, gav varandra feedback på låtar och text, stöttade varandra i våra yrkesliv, och formade samarbeten kring musikprojekt.

Den andra gemenskapen var en workshopserie som arrangerades av den alternativa kanadensiska/Turtle Island-baserade musikfestivalen *Tiny Lights Festival*. Workshopledare var musikern, *Rae Spoon*, och workshopserien hade fokus på tillgänglighet och communitybygge för underrepresenterade musiker (Tiny Lights Festival 2023). Rae Spoon är en låtskrivare och musiker som har lång erfarenhet av att skapa speltillfällen genom att samarbeta med andra artister och lyfta varandra i en Do-It-Yourself-anda. Hen poängterar flera gånger under vår workshopserie vikten av att bygga med sitt community, särskilt som underrepresenterad musiker som möter barriärer i musikvärlden i form av otillgänglighet, neurotypiskhet och cis-het-normer⁶.

Jag jobbade då och då på mitt deltidsjobb Swedish Archive for Queer Moving Images (SAQMI) där vi bland annat arrangerar visningar av film av queera filmskapare, filmsamtal och community-mingel (SAQMI 2023). Jag slogs av hur speciellt det är att jobba med enbart andra queera personer. Även om det självklart kan uppstå friktion i alla queera gemenskaper så är det en lättnad att i alla fall för en stund kunna vila från cis-hetero-bruset.

Alla dessa gemenskaper har det gemensamt att de samlades kring minoritetsgrupper, skapande och communitybygge. De gav mig alla upplevelsen av att höra till och känna mig mindre alienerad i världen.

Att hämta kraft ur community är viktigt

För mig är queer community viktigt, då det är där jag lättare kan sänka axlarna och släppa på lite av den stress det innebär att leva som queer och trans i ett samhälle som inte sällan önskar

⁶ Hetero- och cismotiva förväntningar på kön och sexualitet i samhället.

bort oss och försvårar för oss att leva våra liv. Att ingå i dessa gemenskaper gav (och ger) mig en upplevelse av att vara verklig, ha en kropp ha tankar och känslor som fick (och får) plats i världen. Jag behövde dessa rum för att samla kraft och kunna fortsätta jobba med EP:n.

Ur gemenskaperna uppstod utöver igenkänning och minskad alienation, även samarbeten. Jag inledde ett mixsamarbete med musikern och producenten A, som även fick lägga kör och blås. Medlemmar i Queera Skaparklubben bidrog med körstämmor till en av låtarna. På så vis blev min musik levande för andra redan i produktionsprocessen och vetskapen om att låten redan var betydelsefull för andra, gjorde mig mera motiverad att övervinna dippar när jag fastnade i arbetet med EP:n och tappade känslan av att tillhöra världen. Kollektivet fanns där, i körpartier, och utbyten vi redan haft. Att ingå i gemenskaper och samarbeta med andra blev en viktig strategi för mig till att bli *unstuck* och hitta nya möjligheter i det kreativa skapandet.

4.3 Rutiner

Jag var nyfiken på hur andra lyckades ha rutin, och till exempel dra till studion varje dag, producera ett visst antal timmar per dag, och prioritera det som var viktigt för dem. Jag ville se om det fanns rutiner som kunde hjälpa mig.

Misslyckande som strategi

Britt Frank, psykolog och traumaspecialist, baserad i USA, jobbar bland annat med att hjälpa människor som är *stuck* (Frank 2021). I ett YouTube-samtal, med fokus på entreprenörskap, ger Frank en av värdarna rådet att ändra sina *varför* till *vad*. *Varför* skapar inte momentum, säger hon: "Why will not get you from stuck to go. What are my choices will" (Startup to Forefront 2022). Varför något är viktigt gör enligt Frank inte att en genomför det. En bör i stället fråga sig själv *vilka handlingar* som är möjliga att säga ja till.

Frank förklarar att fysiologi styr oss mycket mer än vi är medvetna om. "Stuckness is not a personality TRAIT, it is a physiological STATE" (Frank 2023). Om du är rädd för att misslyckas och hamnar i freeze-mode, då uppfattar ditt system förmodligen *misslyckande* som livsfara. Du behöver då lära dit nervsystem att successivt klara av att misslyckas så till den grad att kroppen inte längre uppfattar misslyckandet som livsfara. Detta är alltså en strategi för att bli *unstuck*: att medvetet öva sig i att misslyckas. (Startup to Forefront 2022).

Ur huvudet – över till handling

Julia Cameron, konstnär och författare, beskriver i boken *The Artist's Way* (2002) övningar och tekniker i hur vi kan övervinna tankar och beteende som hindrar oss i vårt skapande och hjälpa oss återställa vår kreativa potential. I processen att återhämta oss från våra kreativa blockeringar, behöver vi röra oss sakta och försiktigt. ”No high jumping, please! Mistakes are necessary! (...) Progress, not perfection, is what we should be asking of ourselves.” (Cameron 2002: 37). Även hon skriver om misslyckande som en del av processen, och att perfektionism håller en låst, *stuck*.

Perfectionism is a refusal to let yourself move ahead. It is a loop — an obsessive, debilitating closed system that causes you to get stuck in the details of what you are writing or painting and to lose sight of the whole (Cameron 2002: 111).

Cameron betonar vikten av att implementera övning och rutin, för att leva ett kreativt liv. Det finns ingen garanti för att en slår igenom, utan en måste göra arbetet ändå, för att en tycker om arbetet. Kreativitet kräver aktivitet, att röra oss ur huvudet och in i handling.

It is best to just admit that there is always one action you can take for your creativity daily (Cameron 2002: 129).

An annan förhållningsregel blir det att förhålla sig till skapande som något en säger ja till men inte riktigt styr över.

Recovery is the process of finding the river and saying yes to its flow, rapids and all (Cameron 2002: 91).

Att hitta en förbindelse till världen

Kae Tempest, spoken word-artist, poet, musiker, författare och dramatiker, skriver i sin bok *On Connection* att vi behöver kreativitet till att komma närmre varandra och kultivera större självmedvetenhet.

In a disconnected state, self-awareness is one of the first frequencies to be scooped out and muted (...) When this happens, I need creativity to reconnect me (Tempest 2020:3).

Tempest definierar *kreativitet* som förmågan att känna förundran och viljan att svara på det vi upplever som häpnadsväckande. *Kreativitet* är varje kärlekshandling och varje skapandehandling (Tempest 2020:5). *Connection* är att landa i nuet, helt fördjupen i det som upptar en, med full uppmärksamhet på detaljerna i upplevelsen, oavsett om upplevelsen är präglad av lugn, glädje eller smärta (Tempest 2020:5). *Kreativ connection* är i förlängningen att använda kreativitet till att få tillgång till och uppleva en förbindelse – samt att transportera dig själv, och de som är med dig i stunden, till ett mera *connected space* (Tempest 2020:5-6).

Tempest betonar att vi inte styr över om och när *Connection* infinner sig. Men vi kan försöka skapa förutsättningar för att *connection* ska kunna uppstå.

Craft is the hard work. Connection the reward (...). Craft is the thing you develop while you're waiting for connection to show up (Tempest 2020:100).

Mina rutiner

Craft, hantverket, det att varje dag, eller relativt ofta, öva, utvecklas, misslyckas, börja om - det behövde jag sätta i rutin. Jag ville skapa rutiner för aktiviteter där *connection* kunde uppstå. Jag gjorde övningar ur boken *The Artist's Way*, som tex att skriva *morning pages* (flöde-skriv), och gå på *artist dates* (veckovis göra aktiviteter som jag njöt av och där jag var öppen inför insikter och inspiration), samt övningar i att hålla löften till mig själv.

Britt Franks tankar om att träna nervsystemet i att misslyckas, har jag översatt till att se det som en del av processen att saker blir fel, och öva mig på att acceptera att saker inte blir som tänkt eller perfekta. Om jag fastnar i oro kring att misslyckas så är frågan *vad* jag kan göra just nu och här, hjälpsam. Även Halberstams tankar om misslyckandets potential, har hjälpt mig att vara nyfiken inför det som uppstår i stunden när det inte blir som tänkt. *Kanske finns det då en annan idé värd att testa, något annat att utforska, och annat sätt att ta sig an en låt?*

De rutiner jag slutligen nött fram för mig själv, bygger på förståelse för min energinivå under dagen, aktiviteter som grundar och ger fokus, och hjälper mig hålla mig till mina planer. Jag vet nu när jag är mest kreativ, minst självkritisk och har piggast öron.

Hundpromenader är numera viktiga att sätta i rutin, då det är då jag ofta grundar mig, får överblick över projekt, och får kreativa idéer.

Rutinerna har minskat tvetydigheten och osäkerheten som kan uppstå om varje ny aktivitet behöver ett nytt ställningstagande. Nu finns ett ramverk, en struktur att träda in i. Det är lättare att träda över tröskeln från *stuck* till *unstuck*, och lättare för mig att följa en *egen* väg.

The process of identifying a self inevitably involves loss as well as gain. We discover our boundaries, and those boundaries by definition separate us from our fellows. As we clarify our perceptions, we lose our misconceptions. As we eliminate ambiguity, we lose illusion as well. We arrive at clarity, and clarity creates change (Cameron 2016: 81).

4.4 Vila

Parallellt med färdigproducerandet av EP'en jobbade jag fram ett audiovisuellt verk, *Vila*, till vår examenskonsert på utbildningen. I processen upptäckte jag boken *Rest is Resistance* (2022) av Tricia Hersey, som är poet, performancekonstnär, aktivist och teolog baserad i USA. Hersey är känd som grundaren av organisationen *The Nap Ministry* som jobbar för att avstigmatisera vila, sömn och egenvård. Boken *Rest Is Resistance* är ett sorts manifest till personer som längtar efter att göra sig fria från *grind*-kulturens förtryckande grepp. Enligt Hersey bygger *grind*-kulturen på två maktstrukturer, kapitalism och vit makt, och dessa maktstrukturer samverkar för att hålla oss fast i ett system som stjälar vår tid, och i förlängningen vår möjlighet att syna och motsätta oss den förtryckande *grind*-kulturen (Hersey 2022).

Along with stealing your imagination and time, grind culture has stolen the ability for pleasure, hobbies, leisure, and experimentation. We are caught up in a never-ending cycle of going and doing (Hersey 2022:61).

Hon menar att en del av att vila handlar om att skapa tillräckligt med stunder av vila eller pauser för att syna *grind*-kulturen, som säger att vi hela tiden måste vara produktiva.

When we are aligned against the ideas of the oppressive culture, we understand we didn't arrive on Earth to be a tool for a capitalist system (Hersey 2022:81).

En fråga som väcktes i mig när jag läste boken var vad som skulle hända om vila inte var en belöning men i stället en förutsättning för mitt skapande. Om jag följde *vilans takt*, hur skulle

skapandet då framskrida? Det blev en intressant process i en tid då jag upplivede trötthet och utmattningssymptom och där kroppen verkligen kallade på ett annat tempo.

Jag lever med min hund, så oavsett min ork måste vi ut på dagliga promenader. Jag började experimentera med dessa promenader. Kunde vi gå långsammare, kunde jag stå still och stretcha lite, insupa skogslukten medan min hund sprang efter pinnar? Kunde vi sätta oss på en klippa och vara still tillsammans och ta in omgivningen? Vad hände med mina sinnen om jag lämnade mobilen hemma? Vad hände om jag hade med mobilen och tog mig tid att sätta mig på knän i gräset och filma ogräset, vattnet i kanalen, min hund när hon rullade sig i gräset med sin nyfunna pinne? När jag vaknar med en stress-känsla på morgonen – och jag tolkar den som att jag har bråttom – vad händer då om jag inte skyndar, men i stället går sakta fram?

Det som uppstod skulle jag beskriva som *tillit*. Tillit till att det finns tid. Hela denna process ledde till en ny strategi: *att ha tillit till tid, att det finns tid*.

There is always enough time for the right work (brown 2017:27).

Vilan har blivit en given del av min vardag, i mitt skapande och min musikproduktion. Jag får gjort saker även om tar längre tid än jag hade önskat tar det kanske den tid det ska ta. Jag fastnar inte lika mycket, och gör inget istället. Det blir av. Och viktigast, jag mår bättre *under tiden*.

Rest must be practiced daily until it becomes our foundation (Hersey 2022: 59).

Enligt Hersey kan vila bland annat vara att dagdrömma, dricka te, dansa långsamt med sig själv, ta en tupplur, vänta med att svara på meddelanden och mejl, lyssna till ett album utan paus, gå en meditativ promenad i naturen, spela ett instrument, skratta (Hersey 2022: 59). Det är i vilan vi kan få tillgång till att drömma, och grind-kulturen har gjort att vi glömt hur vi drömmear:

We forget how to dream. This is how grind culture continues. We internalize the lies and in turn become agents of an unsustainable way of living (Hersey 2022: 68).

Jag påminns om Sara Ahmed när hon skriver om att det i vår kultur skrivits fram en berättelse om att kapitalism är den enda ekonomiska modellen som kan leverera *det goda livet*. Det finns många bevis för att det inte gör det, men ändå möts alternativen till kapitalism som naiva, omöjliga, ”silly” (Ahmed 2010: 165). Detta bemötande säger inget om alternativen i sig, men om hur hotfullt det kan bli att föreställa sig alternativ till ett system som överlever genom att befästa

sig själv som en oundviklighet. (Ahmed 2010: 165). I ljuset av detta blir även vila hotfullt. Vila blir motstånd.

En låt som varit en bra påminnelse om att lyssna på och hitta tillbaka till kroppen, är Beverly Glenn-Copelands *La Vita*⁷. Hans texter är ofta repetitiva och meditativa - som ambienta vaggvisor. Det hjälper med påminnelser om vila, här i form av en låt:

And the body says "Remember you gotta breathe"
The body says "Take the time to grieve"
The mind says "Let the silence flow"
The mind says "Allow yourself to grow"
(Che la vita e bella)

The spirit says "Cast your eyes above"
The spirit says "Fill your heart with love"
The heart says "Seek the light within"
The heart says "Let the dance begin"
(Pace, pace)

(Beverly Glenn-Copeland, *La Vita* 2004)

5. Resultat – en EP

I kapitel 4, *Process – att bygga ett arkiv av strategier*, har jag redogjort för de strategier jag använt för bli *unstuck* så att jag till slut kunde producera klart min EP. Jag fann strategier för att överskrida stillestånd och låsningar, genom att bland annat återfå kontakt med mitt mod, se hur det lilla kan vara av betydelse och inneha potential för förändring, förstå hur gemenskaper kan ge plats till att överskrida, hur rutiner och förståelse för mina behov kan göra tröskeln för arbete lägre, hur vila kan vara en byggsten i arbetet i stället för en belöning, och hur omfamnandet av att misslyckas med hur en förväntas vara i världen, kan erbjuda andra vägar att gå. Dessa strategier kom också att påverka det konstnärliga arbetet med

⁷ Beverly Glenn-Copeland är en svart transman, i 70-års åldern, som studerat klassisk musik, och i många år skrev musik till barn-tv, som sedan började producera musik med syntar och dator. Han gav ut *Keyboard Fantasies* i 1986, som först nådde en större publik omkring 2005, då Copeland blev känd över världen. Han har i mycket av sitt skapande varit inspirerad av naturen och har skapat ett unikt, och för mig väldigt berörande, sound.

musiken: hur jag jobbade med ljuden, instrumenten, hur jag arrangerade musiken och hur vissa låttexter utformade sig.

Jag blev mera fri i hur jag valde att skulptera ljuden i min musik och vilka effekter jag klädde dem med. Visioner om låtformer och arrangering för instrument blev tydligare och lättare att stå fast vid. Jag kunde, med Sara Ahmeds tankar om lyckoscripts i bakhuvudet, lättare överskrida idéer och förväntningar om låtuppbyggnad, dramaturgi, och berättande, och gå en egen, ännu ej utstakad, *scripted*, väg. Med inspiration från bland andra Jack Halberstam, och hans tankar kring queert misslyckande och dess inneboende potential, föll vissa låttexter på plats, och nya konstnärliga val uppstod i situationer där jag misslyckades med en kreativ idé.

Jag var även blivit hjälpt av Kae Tempests tankar om att göra klart kreativa projekt. Hen skriver:

'Finishing work', is what gives the artist the humility necessary to begin again. Many, many people have ideas. But to go through the agony of finishing that idea, realizing you are so ill-equipped that, despite your burning conviction, your deep creativity, your relentless practice and your natural talent, you have *still* failed. You made a good go of it. The thing is out there, another step towards meaning. Next time, maybe you'll do it better. Or maybe you'll never do it again (Tempest 2020: 77).

Tempest blev en bra följeslagare i slutskedet av produktion och mix av EP:n. Jag påmindes om varför jag *gör* musik, och även varför jag vill *göra klart* min musik. Jag lärde mig acceptera att något inte blev helt 100%, eller att det med mina förmågor inte kunde få till det bättre. Hellre bli klar och få gå vidare, för att sen kunna skapa nytt.

Hur gick det då? Blir det någon EP? Vad är det egentligen för musik jag skapat? Hur har strategierna påverkat resultatet?

På olika sätt kom jag i mål. EP:n blev klar. Musiken går att lyssna till under bilagor. Nedan redogör jag utförligare, under varje låt, för hur funna strategier och även feministiska och queera teorin har påverkat det konstnärliga arbetet med EP:n.

5.1 Fyra sångskisser och ett mål

När studieåret inleddes och examensarbetet sattes i gång, hade jag fyra låtskisser. Dessa var:

1. Hated On/Sing
2. Hallways
3. Steady
4. Carve Some Space in Your Body

Alla låtar har det gemensamt att de börjat sin resa med fältinspelningar. Ljuden har spelats in antingen på platser som varit av betydelse för mig, där jag upplevt saker jag velat berätta om eller på platser jag råkat befinna mig på när ett ljud uppenbarat sig för mig. Dessa ljud har jag sedan dragit in i min DAW, och på old school-manér klippt och klistrat in på olika spår. Jag har ofta valt att behålla mycket av ljudens inneboende dramaturgi och form, till exempel ett ljuds rytmiska karaktär och melodiska utveckling över tid. Ibland har jag valt att skulptera om ljuden och klä ljuden i drag: lekt runt med pitch, time-stretch, och diverse effekter, så att de fått nya karaktärsdrag som en, vid en första lyssning, inte hade kunnat gissa att de hade i sig från början. På så vis kunde tex ett silvertejp-*swush* bli till det snare-ljud, ett fotsteg till ett rytmiskt beat som förändras i tonhöjd över tid, min röst från skogen till något djupt och mörkt och djurklingande, och vattenkokare till ett motorljud. När mina beats - alltså sammansättningen av mina skulpterade fältinspelningar till en rytmisk sektion av perkussiva och trum-liknande ljud - hade byggts upp, lekte jag vidare med midi-syntar, sample-baserade gratis-instrument, akustisk gitarr, röst och vocoder.

Ungefär så blev låtarna till. Låtarna var inspelade i olika grad, och behövde bearbetas i arrangemang, produceras klart, mixas och mastereras. Andra behövde mera jobb i form av inspelning av instrument, sångdubbar mm. Jag behövde hitta personer som kunde lägga blås, cello, kör och elbas. Planen var att under året jobba mig igenom låtarna och fylla i alla inspelnings- och produktionsluckor. Det var ännu oklart om låtarna skulle mixas av mig eller någon annan. Någon annan skulle masterera.

5.1.1 Låt 1: Hated On/Sing - och det queera kollektivet

På låt 1, *Hated On/Sing*, ville jag att andra queera sångare i min bekantskapskrets skulle lägga körstämmor på, resten var så gott som klart. Texten handlar för mig om att förenas och bygga

kollektivt i en individualistisk tid, trots att och medan vi upplever att utsättas för hat. Första delen av låten byggs upp av ett kyrkklocka-liknande intro-ljud, sedan beats, ackord byggda av min röst, och en vokal svept i autotune-harmonier som upprepar ”We got hated on – now we have to sing”. Sedan kommer en kör-del, där jag ville att vi skulle vara flera som sjöng och bildade en kör. Körbidragen spelades in i en studio i Umeå, en lägenhet i Göteborg, och skickades från Örebro, Köpenhamn och Stockholm. Låttextern i kördelen inspirerade till att göra kördelen mera organisk, utan syntetiska autotune-röster, men med mindre bearbetade körstämmor, enkel akustisk gitarr, piano och blås.

How we found colors in each other's tears
How we saw courage in each other's fear
How we forged roots and stretched into the air
How we build pathways with tender care
(ur låten *Hated On/Sing*)

5.1.2 Låt 2: Hallways – och sam-omsorgen för ljuden

Ljuden som utgör beatet i låten Hallways, som handlar om erfarenheter av psykvård, är just de fotsteg från trappuppgången på en psykiatrisk avdelning, och fotstegsbeatet blir det nav som hela låten byggs runt. Jag mixade själv på låten ett bra tag men bestämde mig att någon annan skulle mixa. Mixandet behövde dock ske med någon som kunde visa samma omsorg för ljuden, snarare förstärka små detaljer i ljuden, men behålla ljudens inneboende berättelser och konturer. Producenten A kunde det. I början satt vi tillsammans och sen gjorde A slutmixen på låten. Att samarbeta med och lära sig av en producent som också är queer, var uppbyggande och lärorikt. Jag kunde suga åt mig A:s kunskaper och bidra med mina, utan att känna att jag och min kropp skavde i rummet, eller att A skulle underskatta mina kunskaper. Det fanns utrymme för min feedback, jag upplevde att det fanns tillit åt både hållen, och fick lov att insistera på det egna, men kunde släppa kontrollen lite. A gjorde något med synten som verkligen tog fram några detaljer som jag inte hade hört annars. Sen tyckte jag att effekten blev lite väl stark, så vi landade i en kompromiss. Det blev en bra process, där jag fick uppleva att integrera samarbete och känslan av kollektiv i ett soloprojekt.

5.1.3 Låt 3: Steady – Att våga gå sin egen väg

Till låten *Steady*, fanns bara beatet i mitt Ableton Live program, resten hade jag i huvudet och hade spelat live flera gånger med en Ableton Push som synt och en TC Helicon Electric Play-vocoder på rösten. Jag behövde spela in det, producera upp det, kanske göra pålägg, bestämma klart låt-form och arrangemang. Jag tyckte om mitt relativt enkla arrangemang med beats, keys och vocoder-lead och autotune-harmonier, så jag spelade in det som det var. Producenten A la tvärflojt på ena instrumental-delen, och jag la några lågmälda dubbar till vocoder-lead.

Låten var först tänkt att mixas av A, men någon gång i processen kände jag att jag hade modet att göra det själv. Delvis blev jag inspirerad av A, och delvist märkte jag att mitt självförtroende kring att mixa, växte när vi satt och mixade låten *Hallways* ihop, och jag hade kommit till en punkt där jag inte var lika rädd att det inte skulle bli perfekt.

Låten handlar ett obehagligt möte med en utredare inom könsbekräftande vården i Köpenhamn. Jag ville i låten omsätta obehaget till något annat. Att behöva träffa vårdpersonal som kränker, för att en är beroende av hjälp som bara de kan ge en, är tufft. Men jag ville tro på att en samtidigt kan göra motstånd. Att omfamna idéer om queert misslyckande (Halberstem 2011), olyckliga queers och feministiska glädjedödare (Ahmed 2010:20), gjorde att jag till slut fick bilden av en queer allmänning där queers samlas för att *fucka up*, busa, göra motstånd och även läka.

red flags, and we should all be running
but we're staying, for trans care
Oh I am ready to regrow
Take me to the field of queer mischief
(ur låten *Steady*)

5.1.4 Låt 4: Carve Some Space in Your Body – tills det känns hoppfullt

Låt 4, *Carve Some Space in Your Body*, var långt ifrån klar. Det fanns många ljud och beats inspelade som skulle arras upp, de två cellostämmorna var midi, jag ville gärna ha riktig cello, och jag visste inte riktigt hur melodin eller texten skulle bli. Men bilden i huvudet var, att jag

var på ett skepp, och hörde djur som ropade på mig inne på land, från skogarna. Jag och mina companion species⁸ skulle tillsammans samla det nödvändigaste, och bygga något nytt.

From the forest, companions, companions,
and song so sweet, in tune with me
(ur låten *Carve Some Space in Your Body*)

Det var låten jag blev klar med sist. Strategierna kring att misslyckas och omvärdera framgång, och formulera för mig själv hur jag egentligen ville skapa, hjälpte mig att låta det vara oklart hur låten skulle bli, ett bra tag. Jag hade fått stämmningsfulla celloinspelningar från en bekant till A, och fick en känsla av att dessa tillsammans med beat-ljuden fick leda och berätta historien och att jag fick åka med. Jag gjorde om arrangeringen rejält, och pusslade med låten tills det kändes hoppfullt.

Carve some space in your body
Fill it up with hope
(ur låten *Carve Some Space in Your Body*)

5.2 Ljuden har egna berättelser och en egen tid

Sammanfattningsvis om processen att arbeta med fältinspelningar, har varit upplevelsen av att ljuden redan innehåller egna berättelser och egna dramaturgier. I låt 1, *Hated On/Sing*, består intro av ett lågfrekvent kyrkklocka-liknande ljud som panoreras fram och tillbaka så att det känns som att kroppen omfamnas av ljudet. Ljudet är egentligen en inspelning av en vardagsrumslampa som jag råkade slå huvudet i. Då hörde och märkte jag hur ljudet rörde sig inom stora lampskärmen i metall. Det är originalljudet som hörs i låten med väldigt lite effekter på. Lampan hade sin egen berättelse och jag behövde fånga in den, inte styra den.

Många av ljuden i Rembody-projektet är ljud från platser som är betydelsefulla för mig pga. erfarenheter jag haft på de platserna. Ljuden blir minnesbärare för erfarenheterna och de avslöjar redan detaljer om platserna genom sin textur, rytm, djup, efterklang.

⁸ Förbundna arter: människor och icke-mänskliga djur, tex människa och hund. Inspirerat av Donna Haraways tankar om hur människor och artfränder formar varandras liv med respekt, nyfikenhet och kunskap, och hur detta motsäger föreställningen om mänsklig exceptionalism.

Min upplevelse är att de insamlade ljuden bär på en egen tid. Dels blir de för mig och kanske för dem som vet var de spelats in, en portal till en annan tid av andra livserfarenheter. De som varit på psykiatrisk vårdavdelning kommer kanske göra egna tidsresor när de hör låten *Hallways* och de där fotstegen och ljudet av hissdörren som öppnar sig i början av låten. Lampan som inleder låten *Hated On/Sing* hängde i ett kollektiv som jag bodde i förut, där det fanns ett sätt att leva som jag upplevde följde en queer temporalitet, där normer för familjeliv, och hur en ska leva som 30+ år gammal, hade lämnats någostans utanför och nedanför femte våningen där vi bodde under taket, med en egenbyggd scen som svävade ovanför där trappan tog slut. En sådan plats som en kan behöva andas på när en parallellt matas med hur fel en är och får ta emot hat för det.

Min poäng är inte att lyssnaren måste veta varifrån ljuden kommer för att förstå eller kunna ta in berättelserna. Snarare är det ljuden som har talat genom mig och inte tvärtom. Ljuden har fungerat som grundsten jag har kunnat skulptera i byggandet av låtarna, men de har även varit minnesbärare som påmint mig om berättelser som jag har behövt förmedla. Utan dem hade låtarna aldrig blivit av. Det är de som sätter i gång berättelserna.

När jag lyckats sitta och jobba med dessa ljud, så jag har haft upplevelsen av att ofta hitta flow. I det rummet skavar inte min kropp, och där finns det dörrar till andra horisonter än den jag möter i många musikrum, den om framgång och lycka, om sätt att bygga hooks, och skapa hitlåtar. I det rummet med ljuden kan jag andas.

Som Sara Ahmed skriver:

I think the struggle for a bearable life is the struggle for queers to have space to breathe. (...) With breathe comes imagination (Ahmed 2010: 120).

Att jobba med Rembody-projektet är olikt allt jag gjort förut, och jag upplever ibland en stark förundran av det som kommer fram ur ljuden, och av det som satts ihop av mig. Det finns en annan fantasi där.

5.3 Att klä ljud i drag

Att klä ljud i drag, är en metafor som för mig öppnar upp när det gäller hur jag förhåller mig till att bearbeta röst, ljud och instrument. Det är inget nytt grepp som jag kommit på, men ett jag flitigt använder mig av för att träna mitt system till att gå emot vad som förväntas, och utmana idén om vad som är professionellt att göra som producent. Att fullständigt ta bort likhetstecken mellan instrument och effekt har gjort det väldigt mycket lättare och roligare för mig att skapa. Det är en ganska säker väg till osäkerhet: det är inte alltid så lätt att förutspå hur en effekt kommer att påverka ett instrument. Ibland blir det knasigt, och ibland behövs just det knasiga. Det kan leda till excentriska resultat. En av mina favorit-sådana var när jag körde ett munspel genom en vocoder med autotune och en över- och understämman på låten Carve Some Space in Your Body. Eller att köra syntarna genom en gitarrförstärkare, för att det är frigörande, för att se vad som händer.

Att göra drag med ens röst, genom att använda effekter som ändrar rösten till mörkare eller ljusare, och låta båda eller alla stämmor vara med samtidigt, som är fallet på flera av Rembody-låtarna, skapar för mig en ny känsla i låten, en upplevelse av något bekant blandat med något artificiellt, något lite framtvingat, performativt. Något av rösten är fortfarande kvar - det märks att utgångsläget var något ljusare eller mörkare – och resten är en omgjord röst. Detta arbetssätt möjliggör gestaltningen av något nytt och något bekant på samma gång.

6. Avslutande reflektioner

Häromdagen postade en queer musikerbekant på Instagram efter att hen spelat på Stockholm Pride. Hen uttryckte glädje över sitt community, men samtidigt att hen aldrig varit så rädd för en attack som nu. Jag stod själv på en scen i somras under West Pride, och var för första gången medveten om min rädsla för en queerfobisk attack.

Att uppleva mikroaggressioner, en politiker jämföra en med pedofiler, att inte bli speglad i andra, inte vara representerad i kurslitteratur eller musikexempel på musikutbildningar, att ständigt bli felkönad, och inte bli medräknad i musik-jämställdhets-initiativ som exkluderar ickebinära och transpersoner, att uppleva hot och hat – allt det bidrar till att mötet med världen skaver. Att jag upplever en tvekan på mig själv och min riktning, och på att världen vill ta emot mig, är inte är konstigt.

Det här arbetet med EP:n och sökandet efter strategier för att bli *unstuck*, har kanske främst handlat om att bygga en plats för mig i musikens värld där min kropp kan få plats och där även andra kroppar som också avviker från normen, eller misslyckas med *scriptet*, kan få plats. Min förhoppning är att mina låtar och liveframträdanden kan erbjuda ett sådant rum för andra *misslyckade*. Ett rum där det går att finnas till i kroppen, och där det går att andas.

Jag känner att jag lyckats återerövra modet och kraften som Rembody-projektet började med. Jag ville berätta om queert liv, upprätta min och vår historia. Ljuden bär vittnesmål, och kanske ger musiken lättnad för själen.

Chase a dream
describe it and build it
Face your fears
and follow, and follow them
Call together substantials, substantials and
Take a leap of faith with me

(Ur låten *Carve Some Space in Your Body*)

6.1 Svar på mina frågeställningar

Mitt syfte med detta arbete var att identifiera en queer väg för producentskap.

Syftet var avgränsat till följande frågor:

- *Hur klarar en som queer konstnär, som upplever ett motstånd i mötet med världen och en rädsla för diskriminering, av att vara kreativ och skapa musik?*
- *När en misslyckas med scriptet för hur en förväntas vara i världen, finns det då sätt att vara oriktig på och ändå uppnå flow och skapa musik?*
- *Kan ljuden vara ett sätt att tala på, som inte reproducerar språkets makt, och finns det en uppluckring där?*

Med facit i hand ser jag att jag hittat olika gynnsamma strategier i mitt producentskap. Den queera producentskap-vägen är krokig, och begränsar sig inte egentligen till en väg, men

sträcker sig över ett nät av stigar som kan leda mig i olika riktningar, beroende på vilka läsningar, tvivel, motstånd, och skav jag möter. Jag vågar tro att jag i fortsättningen kommer kunna hitta och trampa upp flera *queera* stigar inom mitt producentskap.

Att skapa ändå

Jag förmådde att vara kreativ och göra klart min EP till stor del med hjälp utav tänkare, aktivister och konstnärer som skapat teorier, idéer, konst och berättelser före mig. Det är tack vore att jag öppnade upp för input från andra som denna EP blev möjlig att färdigställa. Så på frågan om det går att skapa ändå, trots rädslan och skavet med världen, så vill jag säga, att jag hoppas ha kraft att inte backa för rädslan och fortsätta hitta strategier för att överskrida idéer som begränsar och stärka den del av mig själv som har mod att gå egna *queera* vägar, som musikkapare och producent.

Flow?

Jag har med detta arbete åter blivit bekräftat i vikten av att skapa *rum* för kroppar som inte följer scripten, normerna och lyckoberättelserna, att ta plats. Jag har hittat de rummen i queer och feministisk teori, dystopisk science fiction, i *queera* gemenskaper, i en vardag med rutiner anpassade för mig, och i min kropp när jag förmådd att lyssna på den. Jag har upplevt att jag i högre utsträckning upplevt stunder med connection och flow.

Att ha ljuden att tala med

Jag har fått uppleva hur det i mötet med ljuden - de som fåglarna bjuder mig, de som maskinerna som bygger i hamnen frammanar, de som jag råkar sätta i gungning när jag slår huvudet i en lampa - inte finns samma skav som det gör med den yttre världen. Det blir ett annat språk med ljuden, jag rör mig lättare fram med dem.

Ljuden kan vara ett sätt att tala på, där jag inte är bunden av det talade språket. Ljuden berättar med ett annat språk än ordens. Och i alla låtar är det de fältinspelade ljuden som kommit till först, som berättat först. Utan dem hade det aldrig blivit några låtar. De sjungna orden är ännu ett lager av berättelsen men inte det enda. De sjungna orden är kanske snarare en fotnot, en färgnyans, en harmonisering av ljudens inneboende berättelser. Hos ljuden finns ingen riktning mot lycka. Men det finns gott om berättelser.

6.2 Att utforska vidare

I mitt fortsatta arbete med frågan om att trampa upp en queer stig för musikskapandet, skulle jag ville undersöka hur andra maktordningar spelar in. Jag är intresserad av att utforska hur hur teoribildningen *cripteori* som problematiserar funktionsnormer samt traumastudier kan ge perspektiv på hur icke-neurotypiska, funktionsvarierade och traumatiserade kroppar hindras en plats i världen, och hur det påverkar möjligheter för *flow* och musikskapande.

Jag är nyfiken på om det inom forskning som gjorts om trauma, funkofobi och neurodiversitet, kan finnas potential och öppningar för att överskrida de dominerande föreställningar om vem som förväntas kunna vara musikskapare, musikproducenter och *lyckade* sådana.

I förlängningen skulle jag vilja arbete konstnärligt med att utforska hur en med utgångspunkt i fältinspelade ljud kan förkroppsliga berättelser om att leva med trauma, neurodiversitet och funktionsvariationer.

Källor

- Ahmed, S. (2006). *Queer phenomenology : orientations, objects, others*. Durham, N.C.: Duke University Press.
- Ahmed, S. (2010). *The Promise of Happiness*. Durham, N.C.: Duke University Press.
- Butler, Octavia E. (1993). *The Parable of the Sower*. Headline Book Publishing.
- Butler, Octavia E. (1998). *The Parable of the Talents*. Headline Book Publishing.
- Cameron, Julia (2016). *The Artist's Way – A Spiritual Path to Higher Creativity*. 25-års jubileums-upplaga. New York. TarcherPerigee.
- Csikszentmihalyi, Mihaly (1992). *Flow: The Psychology of Happiness*. London: Rider.
- Halberstam, J. (2005). *In a queer time and place : transgender bodies, subcultural lives*. New York: New York University Press.
- Halberstam, J. (2011). *The Queer Art of Failure*. Durham, [N.C.] ; Duke University Press.
- Hersey, Tricia (2022). *Rest is Resistance – A Manifesto*. Little, New York. Brown Spark.
- Stryker, Susan (2008): *Transgender History – The Roots of Today's Revolution*. Second edition (2017), New York, Seal Press.
- Tempest, Kae (2020). *On Connection*. Faber & Faber.

Onlinekällor

- Aftonbladet (2022). *I SD:s Sverige ska Lucia hålla käften*. <https://www.aftonbladet.se/ledare/a/O8y8Mw/i-sd-s-sverige-ska-lucia-halla-kaften> [Hämtad: 2023-08-03].
- Aftonbladet (2023). *Attack mot Västerås Pride – för tredje natten i rad*. <https://www.aftonbladet.se/nyheter/a/P4Xklz/dubbla-dad-mot-pride-i-vasteras-misshandel-och-skadegorelse> [Hämtad: 2023-08-03].
- Civil Rights Defenders (2022). *Vi har granskat Tidöavtalet*. <https://crd.org/sv/2022/10/24/vi-har-granskat-tidoavtalet/> [Hämtad: 2023-07-17].
- Expo (2023). *Transkollo för barn ställdes in efter hot*. <https://expo.se/2023/06/transkollo-for-barn-stalldes-efter->

SVT nyheter (2022a). *Det misstänkta terrordådet i Oslo – detta har hänt.*

<https://www.svt.se/nyheter/utrikes/det-misstankta-terrordadet-i-oslo-detta-har-hant> [Hämtad: 2023-08-03].

SVT Nyheter (2022b). *RFSL om Tidöavtalet: “HBTQI-frågorna är osynliga”.*

<https://www.svt.se/nyheter/inrikes/rfsl-om-tidoavtalet-hbtqi-fragorna-ar-osynliga>

SVT Nyheter (2023-08-03). *Björn Söder (SD) menar Pride legitimerar pedofili – möter kritik från regeringsföreträdare.* <https://www.svt.se/nyheter/inrikes/bjorn-soder-sd-menar-pride-legitimerar-pedofili-moter-kritik-fran-regeringsforetradare> [Hämtad: 2023-08-03].

Transformering.se (2023). *Ordlista.* <https://transformering.se/vad-ar-trans/ordlista> [Hämtad: 2023-07-17].

Trans Legislation Tracker (2023). *2023 anti-trans bills tracker.* <https://translegislation.com/> [Hämtad: 2023-08-03].

Tiny Lights Festival (2023). *Ongoing Access and Community Building in Music with Rae Spoon.* <http://www.tinylightsfestival.com/ignites-workshops> [Hämtad: 2023-08-03].

QX (2023). *Ungdomar hotade och trakasserade under Helsingborg Pride – Staden polisanmäler hatbrott.* <https://www.qx.se/samhalle/sverige/249486/ungdomar-hotade-och-trakasserade-under-helsingborg-pride-staden-polisanmaler-hatbrott/> [Hämtad: 2023-08-03].

Bilagor - Audio

Audio 1: Hated On/Sing

Audio 2: Hallways

Audio 3: Steady

Audio 4: Carve Some Space in Your Body